

siger jeg, har jeg maattet sige til mig selv: Det er dog en stor Lykke, at vi ikke allerede i Aar have en saadan Adresse-debat, thi saa vilde vi neppe have kunnet undgaa det lidet hyggelige Syn at se adskillige gode Medlemmer stemme for et Tillidsvotum til det samme Ministerium, som de hele Sommeren igennem have rumlet og intrigeret imod, og det er virkeligt ikke hyggeligt . . . .

Formanden: Ordet „intrigere“, brugt om Medlemmer her i Forsamlingen, er ikke ganske i sin Orden.

Lohmann: . . . . og skal ikke hæve Folketingets Anseelse i Befolkningen. I det hele taget vilde jeg gerne sige til det ærede Medlem for Nørresundby, der, som jeg synes, har faaet en mærkelig Smag for det glimrende og brillante, at vi maa vistnok hellere holde os paa det jævne. Skulle vi ikke hellere end stile hen imod opsigtvækkende Adressedebatter være tro mod den Tradition, der har udviklet sig i den danske Rigsdag i de Aar, den har været til, som har udviklet sig naturligt og derfor vistnok, det tror jeg, passer bedst for en saa lille Nation af Borgere og Bønder som den danske. Jeg tror, som sagt, vi gøre vel i at holde os ganske paa det jævne. Det ærede Medlem ved jo, at der er en stor Mand, den engang har sagt:

„Vi er ikke skabte til Højhed og Blæst, Ved Jorden at blive, det tjener os bedst“.

Efter dette lille Forspil, tilegnet det ærede Medlem for Nørresundby, skal jeg straks gaa ind paa de Smaasager, jeg har paa Hjerte. Jeg vil da allerførst rette en oprigtig Tak til den højtærede Kultusminister for den lille ekstraordinære Bevilling paa 300 Kr. til Raagelund Børnehjem paa Fyn. Bevillingen er fremkommen efter Ansøgning fra Forstanderen, der i 1903 har maattet paatage sig betydelige Udgifter for at faa Hjemmet udvidet. Jeg tør med Sandhed sige, at denne lille Bevilling kommer paa et godt Sted og vil i mere end een Henseende komme rigtig godt til Nytte. Da jeg har den Ære med Ministeriets Anerkendelse at have det stedlige Tilsyn med nævnte Børnehjem, kan jeg ikke undlade rigtig at takke den højtærede Minister for dette Forslag, som jeg anbefaler paa det bedste til Finansudvalgets og Folketingets Velvillie:

Ærede Medlemmer ville maaske erindre, at der sidste Sommer blev afholdt et meget stort Sangstævneovre i Aarhus, hvor der var samlet henved 1,000 Sangere,

mest Landboere fra Landets forskellige Egne. Jeg var ikke selv til Stede i Aarhus, men efter den Omtale, dette Sangstævne fik i Landets største og bedste Provsblade, en enstemmig rosende Omtale, fik jeg Indtryk af, at det her for første Gang begyndte at gaa op for Almenheden, hvilket stort og betydningfuldt Arbejde der gøres i vor Befolkning for Folkesangens Fremme, ikke blot den enstemmige Sang, men ogsaa den flerstemmige, harmoniske Sang for blandet Kor. Lad mig straks sige, at jeg vilde gerne i al Beskedenhed henstille til den højtærede Kultusminister og til dette Ting, om der ikke kunde sættes en lille Bevilling ind paa Finansloven til Folkesangens Fremme i Lighed med, hvad der allerede findes paa § 21 til Aftenskoleundervisningen paa Landet? Naturligvis tænker jeg ikke paa, at vi skulde støtte de enkelte Sogneforeninger, det vilde blive ganske uoverkommeligt og behøves ikke. Men saadan som Sagen har udviklet sig baade i Jylland og paa Fyn, er det saaledes, at Sogneforeningerne slutte sig sammen i en Organisation, som man kalder Centralforeningen, og i Spidsen for denne staar saa en Overdirigent, sædvanlig en musikalsk Lærer, som har Interesse for Folkesangens Fremme og som maa paatage sig mange Rejser baade Vinter og Sommer omkring i disse Foreninger for at staa dem bi med Raad og Daad. Jeg mener, det var billigt, om man kunde yde saadanne Lærere en rimelig Opmuntring for deres hafte Ulejlighed. Ærede Medlemmer kunne naturligvis indvende: Ja, men saa komme vi atter ind paa noget nyt og maa yderligere belaste Finansloven. For saa vidt er det jo ogsaa rigtigt, men hvem der f. Eks. dyrker Jord, vil dog vide, at jo mere intensiv Driften bliver, desto større bliver ogsaa Driftsomkostningerne. Saaledes gaar det ogsaa her: Jo rigere og mangfoldigere Folkelivet arter sig, jo større blive ogsaa Driftsomkostningerne. Og helt nyt er det jo dog heller ikke. Vi vide alle, at der paa Finansloven paa Krigsministeriets Budget findes en Bevilling paa 2,000 Kr. til Fremme af Fællessangen mellem Soldaterne. Man har altsaa derved erkendt fra Bevillingsmagtens Side, at Sangen er et godt Element, som kan løfte, opmuntre og danne Menneskesindet. Den er tillige det Element, hvori Samfølelsen i Befolkningen rører sig stærkest og friest.

Paa § 26, Afsnit IV., findes en Bevilling til Fredning af vore Oldtidsmindesmærker. Dette giver mig Anledning til